

HARGITAI GYULA

# Fehér lobogás



HARGITAI-HAITSCH GYULA

# Fehér lobogás

ÚJPEST, 2008.  
BIRÓ Family



HARGITAI-HAITSCH GYULA  
**Fehér lobogás**

ARGENTAT-HATSCHELY  
Földi János

ISBN 978-963-7365-51-5

Kiadó és nyomda:  
BIRÓ family Nyomda és Könyvkiadó  
1046 Budapest, Nádor u. 26.  
Felelős vezető:  
Biró Krisztián

# Tartalom

Ki Küldött?-----	4
------------------	---

## *Kérdező*

Kérdező-----	6
Nagyapám meséli-----	7
Emlékek apámról 1-2-----	8
A tükörpalást-----	9
Anyámra gondolok 1-4-----	10
Antiikarosz-----	12
Mi gyönyörű hitünk-----	13
Arcomon-----	14
Két ragyogás-----	15
A hamis lelkiismeret-----	16
Fehér lobogás-----	17
Nem hallottam-----	18
Férfiak éneke-----	19
Lelkemben sas ragyog-----	20
Újjászületés-----	21
A lantos egér 1-2-----	22

<i>Hét tétel az álomról 1-7</i>	23
---------------------------------	----

<i>Körforgásban 1-17</i>	26
--------------------------	----

## *Felejtve titkokat*

Monológ-----	35
Hegyi séta-----	36
Húsvét-----	37
Szívem 1-2-----	38
Árnyak vonalai-----	39
Délután-----	40
Mi, emberek-----	41
Kis kopott öregasszony-----	42
Feledés-----	43
Öregember monológja-----	44

Fáradt kezéből ...	45
Meghalt egy ember ...	46
Hová lettek ...	47
Az öregek hajnala	48

### *Bennetek bíztam*

Bosch szárnyas oltára	50
Hölderlin	51
Csontváry	52
Bartók	53
József Attilához	54
Nagy László 1-2	55

### *Requiem 1-17* 56

Hegyi beszéd	63
Utószó	64

## Kiküldött?

Harapni férges ördögi rosszba,  
bogáncsot lopni gyáva gonoszba  
ki küldött engem?  
Őrült szívem, agyam ellensége.  
Dobjatok Isten vén szekerére,  
bujdossak a mennyben!



# Kérdező

## Kérdező

Ki bűvöli sárga mézzé  
a rideg sarat,  
titkok villogó fűrészévé  
a napsugarat,

az izmok kapzsi fényét  
jóssággá ki bűvöli, ha  
kenyérért könyörög a részvét,  
magzatért a meddő anya,

ki bűvöli védtelen agyunk  
adományát, a gondolatot  
emberivé, mégis igazzá,  
hitet vajúdó tiszta lázzá?

Ki bűvöli a madárlázat  
tenni akaró istenlázzá,  
s a csipogó kételkedést  
a remény félszeg madarává.

ki bűvöli a mondatok  
mélyén kuporgó fagyot  
fehéren izzó szeretetté,  
ölelő, csókoló meleggé?

A fagyok csonka évszakát,  
a hittől meddő éjszakát  
ki bűvöli igaz tenyérre:  
igazság, jószág mérlegévé?

Állunk az örök imádságon:  
a csonka, kérdező, vak lángon,  
s faggatjuk a szelíd jövőt,  
az örök kísérletezőt.

## Nagyapám meséli

A láthatárt akartuk  
átlyukasztani fakarddal.  
Lovaink inni akartak  
a napon túli égből.  
Lovaink megdöglöttek,  
Térdet hajtottunk  
előttük merev arccal,  
hideg, szürke kabátba bújtunk  
s vártuk a tavaszt:  
a kinti ifjúságot.

## Emlékek apámról

1.

„A sast lelőttem, mert láttam szemében  
a csőrök, karmok, agyarak idejét.  
Féltem, mert embertelen fényességben  
láttam az erdő gyűlölködő szemét.  
Ragyog a büszke sas helyén repülő:  
hasznos madár. A gőgös ég szerényebb.  
Éjszaka pislognak csillag-szemei.  
Négymilliárd istene van az észnek.”

2.

Apám keres nekem nagy csigát.  
Tol álmomban téglás taligát.  
Épülő, szép házban iszogat.  
Kést élesít. Tündér mosogat.  
Újságpapír-kalapos apám  
kőhéccsel, míg epret szed anyám.  
Apám kezén véres seb szorong.  
Lehetne az égen Napkorong.  
Megcsókolja ébredő anyám  
papírcsákós, borostás apám.

## A tükörpalást

Kilépve anyámból,  
az átlátszó szívűek  
tükörpalástjából  
kaptam egy darabkát.  
Vívott értem apám, anyám,  
s hogy a két öreg kibékült,  
egy lényé lettem végül,  
s az enyém lett egy leány.  
Az átlátszó szívűek  
tükörpalástját el ne dobd,  
ki örökségként készen kaptad,  
hogy lehess másoknak ablak,  
tükör, amelyben mindenki  
az arcát megfigyelheti.

## Anyámra gondolok

1.

Meghal a bogár. Lepke volt a nyár.  
Bohócruhában keresem anyám.  
Zöld felhők szállnak: sárkánypikkelyek.  
Őszi szelek lettek az istenek.  
Berreg a város. Itala eső.  
Foltos az ég. Foltos lesz a mező.  
Tükörben repedező férfiarc.  
Fehér, mint a karácsonyi viasz.  
Szívekbe vonult ezer nyári láng.  
Kapnak gyász-színt fáradt őszi fák.  
Kellene édesanyám melege,  
két dárdás szeme, gyönyörű keze.  
Félek. Bohócruhám: hét nyári szín.  
Mesék ültek rég anyám ujjain.  
Meghal a bogár. Lepke volt a nyár.  
Anyám köténye pettyes, őszi sár.

2.

Anyám szíve szárnyak országa,  
lendület gyomra,  
égbe fulladó mese-fácska  
sipkás harkálya,  
pipacsok odva.  
Anyám szíve fekete harang.  
Jaj, mozdulatlan.  
Fekete ágon fehér galamb  
gubbaszt a napban.  
Szarvas-gyász akasztja szívem vad  
fekete lángra.  
Anyám szíve fekete felhő:  
ballada sátra.

Kérdőjel a hátam, két vesszőn  
kuporog húgom.  
Kék szeme két fecske, vándorol  
kék égi úton.  
Játékaim pontok, mondatok.  
Versben ücsörgők.  
Anyám szíve csillag . . .  
Szívemben új hitet őrzök.

3.

Anyám meghalt, s mint bicskaélek  
megvillantak a csillagok.  
De szárnya nőtt a szelídségnek,  
felhők hozták az új napot.

És gyökere nőtt minden percnél,  
szívós, kitartó gyökere,  
fájni, élni, lüktetni kezdett  
az ég sok begyógyult sebe.

4.

Megmozdul a csönd,  
megmozdul az ének.  
Anyaszem ma a völgy,  
árvák dala éget.  
Ráncok keresik  
két perc között  
a tiszta beszédet,  
a tiszta tekintet  
mély aranyát,  
a mély anyaszívet,  
az édesanyát.

## Antiikaros

Mondatok helyett szárnyakat?  
És a zuhanás férgi?  
Míg ragyognak a sorstalan  
magasság kék cserepei.  
És a talajhoz szoktatott  
szív mit szól a zuhanáshoz,  
csatlakozik a magasság  
embertelen nyugalma-hoz?  
És a horzsoló levegő  
levágott-malac sívítása?  
Ha a kudarcnak örülő,  
mert nem élő ég hamis gyásza.  
Vagy nem gyásza, hiszen nem él,  
csak élettelen ragyogása?  
Maradok a mondatok mellett,  
míg be nem csaphatom magam.  
És a szárnyak? Nem kellenek,  
míg igazat mond az agyam.



## Mi gyönyörű hitünk

mi gyönyörű hitünk  
legyen törekvő szárnyunk  
mi kénköves kínunk  
legyen íródeákunk  
ne merevedjünk fénné  
nincstelen sötétséggé  
zokogjunk piros lángot  
mozgassuk a világot

## Arcomon

Arcomon elhagyott  
bujdosó-útjaim:  
hús-mezőbe foglalt  
remete ráncaim,  
Hitemet elcsenték  
patkós őszi esték.  
Hangomat a halál  
varjai kikezdték.

## Két ragyogás

Van mindenhol-ragyogása dalolhat az ágyon  
úszik a férfi hullámozó asszony-ragyogáson  
mellek Vénusz völgyei fészkek Próteusz álma  
árnyék-alakokat uszít a déli világra  
Mars horkol dongókat és férgeket őseinkbe  
félálom-köpönyegben hallgat néma az Isten  
Napot forgat a férfi holdat fény-kezű asszony  
Kergeti egymást két ragyogás kisfiú-arcon

## A hamis lelkiismeret

A hamis lelkiismeret  
épen működő sejtjeim  
fölött Luciferként nevet.  
Gonosz félálom végetért,  
de tudom már, hogy van halál,  
de tudom már, hogy kés lebeg  
láthatatlanul működő  
fiatal sejtjeim felett.

## Fehér lobogás

Fehér lobogás: sirály, de szép vagy,  
tisztá, boldog, büszke beszéd vagy,  
melybe kétkedés nem vegyül,  
nézlek állva, halkán, egyedül.

Előttem verik a partot kacajjal  
fehérsapkás hullámok vígan,  
s visszafutnak lobogó hajjal,  
fürgék és szépek mindannyian,

mint minden a Júniusban,  
a felhők, a fák, a bokrok,  
fehér hullámok verik boldog  
fejük a kövekhez halkán.

Példázzák a felfokozott,  
túlzott örömet,  
mely nem tud mit kezdeni magával,  
maga ellen tör hát! Miért?  
Hogy szakítson a lobogással.

## Nem hallottam

Nem hallottam beszélni Istenem.  
Nem simogatta Isten a fejem.  
Isten nekem semmit sem adott.  
Erős leszek, mint a lakatok.  
Miért van ősz, mért lesz hamu a nyár?  
Nem remegek,;a szívem kiabál.

## Férfiak éneke

Bölcső és koporsó közt  
ragyogjon a tűz,  
kiabálja bölcsőnkél  
édesanyánk,  
messzi koporsónk!  
Magas hegyekre kúsztunk.  
Kerestük a veszélyt,  
forgatni akartuk a  
holdat, csillagokból  
akartunk inni,  
ünnep várt minket  
a völgyben: csecsemősírás.  
Van feleségünk.  
Gyermeink fölött  
eldobott. Ezüstkard  
a Tejút.  
Ropogjon a tűz,  
ragyogjon édesanyánk!  
Dobogjon a föld.

## Lelkemben sas ragyog

Lelkemben sas ragyog,  
galamb bűg, zokog.  
E kettősség teher,  
s kincs, mert fölemel  
sasok fellegébe,  
galambok egébe.  
Mindent észrevenni,  
szállni merészen.

Félni, énekelni,  
lobogni kéken.  
Kártékony ördögök  
űznek verembe,  
lelkem sorsa kardot  
dörög kezembe.  
Angyalok röpdösnek  
felhőfehéren.

Ujjaim körül  
lelkem galambja bűg,  
kék égnek örül.  
Két madár cipeli  
sírba lelkemet.  
A galamb megsirat.  
A sas eltemet.



## Újjászületés

Türelmem visszér-szirmai,  
húsba fojtott kék álmai,  
testembe fulladó szívem  
mozgó izom-játékai,  
sebeim izzó hegei,  
elmúlásom jelvényei  
hagyjátok el a testemet,  
megkereslek majd titeket,  
új arccal, új indulattal,  
tisztább hittel, szebb szavakkal.

## A lantos egér

1.

Nem a világ oszlopai,  
lantos egér lábnyomai.  
Megmosolyog szigorú múzsád,  
szemében örök szomorúság,  
sátrában ül a szeretet.  
Nézed jegygyűrű-koszorúját,  
mint játékát a volt gyerek.

2.

Ne képzeld titánnak magad.  
Nem vagy vadállat, fölriadt  
szörny se, lantos egérke vagy,  
cifrátlan, nyers és egyszeri,  
mint a világ porszeméi.

## **Hét tétel az álomról**

1.

Jön első álmod. A sasok  
elhagyják egüket. Búg  
a Tejúton szép anyaének.

Második álmodban  
megtagadsz mindent  
hétszer. A végtelen  
csillagfüleiben enyves  
vatta. Sírásodat csak  
te hallod.

Harmadik jelenés:  
fény-lépcsőn ballagsz.  
Égbe lépsz. Hold-kagylón  
remegő szűz.

Azt mondja, hogy nem  
ismer téged.

Negyedik látomás:  
feleséged nemesfém-hangja  
rögről-rögre  
röppen. Gyermeked  
rugdossa az eget.

Jön ötödik álmod.  
Édes, hazai földbe  
süllyedsz. A csillagok,  
a végtelen mazsolái  
anyád süteményében  
sírnak. Egy szikla  
hajszálakat követel  
az úrtól. Földbe  
süllyedő férfi feje  
akar lenni.

2.

láttam a szamarakat messziről  
nézték a szárnyas lovat  
a tudatlan vakmerőt  
kit fölfaltak a völgyben a farkasok  
mit akart az a balga  
kérdézték a csillagok  
aprók voltak a szárnyai  
fehér lángot fűjt  
állították a ködök  
fölgújtotta az égi városokat  
megette az égi gyümölcsöket  
zúgták a szamarak  
a farkasok nem  
mondtak semmit  
hazaballagtak jóllakottan

3.

Rikító szárnyasok közül  
röpült felém a szörny,  
a sziklák szemében  
gyémánttá vált a könny,  
az őszi levegő  
azúrja hirtelen  
fejemre hullt,  
átléptem hét  
évszázadon.

4.

nagy kormos madaraid  
megkóstolják a vérem  
hegyeid szivárványt  
csavarnak a nyakamra  
megkóstolom a Dunát  
megkóstolom a Tiszát  
öklöm fekete balta  
koponyám bolondok holdja  
vacogó hollók ülnek  
didergő csont-karomra

5.

A Tejút hatalmas kardként lobogott.  
Az ég lyukacsos volt, a holdban  
oltott mész lakott, a kertben  
holdfény. Este volt.  
A lány egy dombon állt a fiúval.  
A bokrok agancsai, szarvai,  
kő-patái ragyogtak.

6.

Nézem az űr gyémántszerű kék  
kakasát, a tollai tüskék.  
Holdszeme halszemnél merevebb.  
Nézi az átlátszó hideget.  
Élni vágyó, vak gyönyörűség  
nem kapja fel benne a tülkét.  
Nem ismer emberi meleget.  
Gyémántágon ragyog, didereg.

7.

Elfoglalta a halvány levegőt  
és motyogott a tintakék eső.  
Most árnyékkal lustán ballagok.  
Álmomban meleg lányba fulladok.

Két combja között tűz melege ég.  
Hajszálain ülnek izzó mesék.  
Nem félek tőle. Ringat, mint anyám  
bőre őszibarack-hajnalán.

# Körforgásban

1.

Zöld homály  
középen pipacssal:  
mesebeli alkony címere.  
A madarak gyönyörű  
csöndre letek.  
Mit kezdenek vele?  
Csipkedik dologtalan szárnnyal.  
Csöpp hangvilláikat megáldja  
a kert.  
Az utolsó napsugár  
kanócként sistereg,  
felrobban, meggyullad egy  
felhő a hegy felett.

2.

Rest az este nézelődni.  
Szikráznak az ég tetői:  
a havas-fellegek.  
A Hold: gyertya görbe lángja.  
Százezer csillag-szikrára  
merednek az ebek.

Szánkó fut az esti havon.  
Siet a Hold, siet nagyon.  
Közeleg a hajnal-ár.  
A hófehér tiszta hegyre  
fölkúszik a Nap nevetve.  
Csattog sok-sok fejsze már.

Dolgoznak a vidám ácsok.  
Nem pihennek a szerszámok.  
Fehér az ég és a Föld.  
A Hold: gyertya görbe lángja.  
Este láng vigyáz a tájra  
s teljes lesz újra a csönd.

3.

Tiszta, boldog dallal  
köszönti az élők  
seregét a hajnal.  
Józan világosság  
borul a mezőre:  
a fehéren izzó  
havas lepedőre.  
Eltűnnek gyorsan a  
halottak álmai,  
jönnek a józanság  
színes virágai.  
Jönnek a madarak,



hallgatnak a holtak.  
Éjszaka eleget  
táncoltak, daloltak.

4.  
a sehol sincs tanya  
elkezd fűtörészni  
a föld az éggel  
összekapcsolódva  
mered idegen ablakokra  
a gondolatot tíz ujj kíséri  
szótlanul  
a táj a testen átvonul  
szelíden láthatatlanul  
s megáll az anyaszem előtt  
lefekszik csendesen  
ebként hűségesen

5.  
Átjár dombjaid lustasága,  
fenyőid szálkás mosolya,  
álmomban szívem aranyága  
a szennyes, pikkelyes Duna,  
s gémeskút-ostoraid fölött  
köd-agyú felhők lovakat  
szúrnak le s nézik a repülő  
sárkányok, anyókák, ludak.

6.  
Nyitott konzervdoboz a Hold.  
Pimasz rozsdá falja, nyeli.  
A csillagok – úgy tűnik most –  
egy másik ég cserepei.

De a legutolsó szót  
mindig a béke mondja ki.  
A fényes, öreg Földgolyót  
elhagyják sötét tollai.

7.  
A sok szín nem vitázik,  
csak nézi egymást.  
A kék, a zöld, a piros  
nem magyaráz,  
maga elé mered  
mindegyik némán.

Nem a béke, nem is a nyugalom  
jut róluk eszembe - az álom,  
lebeg a nap fényes aranyszárnyon.

8.

Bársony-medréből a villám kilépett,  
a réten ezüsthátú kék örvények  
rántottak táncba fémes fücsomókat,  
a patak sodronyongán fölragyogtak  
az ég dühének meztelen sziklái,  
ezüstkardjai, tőrei, szikrái,  
s a villám dühe alatt fölszikkasztott  
odvas diófánk s ezüstpajzsot, lángot  
remegtetett, kapkodott, védekezett,  
névtelenül is hőssé emelkedett,  
az ember művét, a kertet védte,  
kiabálva, kormosodva, égve.  
Reménytelenül örvénylett, ragyogott,  
s egy utolsót kiáltva összerogyott.  
Nem adta meg - holtig védte - magát,  
nem látta a béke diadalát,  
a hajnali ég mozgó pihéit,  
saját harcát nem nézhette végig.  
A hajnal fekete roncsnak látta,  
nem tudhatta, hogy éjszaka fáklya  
volt egy kertért, hogy tűzre vettetett,  
elevenen mindannyiunk helyett,  
kik tudtuk, harca oly reménytelen,  
mint darázs sorsa a nyílt tengeren,  
kik nézzük, élve, félve szótlanul,  
a máglyás szentet, sírig józanul,  
büszkén, mert szemünk előtt hitt, remélt,  
s mindannyiunkért harcolt, amíg élt,  
s hulltában is harcolt a pokollal,  
mert akarása emberré ütötte,  
s emberi sorssal zuhant már a földre,  
fénylő, esendő, gyönyörű sorssal.

9.

Az ég forni kezd, a tüzes  
nap előtt remeg már a lég,  
s a tűzhelyeden gőzölög  
a vízzel töltött kék fazék.  
Szilárdul köröttes a csönd,  
a kert tűnődő és komoly.  
Kinyitod szobád ablakát.  
Kis szelek lejtik táncukat,  
ugatni kezdik a kutyák  
szép gótikus árnyékukat.

10.

A kő lábakat követel,  
látást, szerelmes szavakat.

Emberek akarnak lenni  
a fűszálak, a bogarak.  
Álmában emberré üti  
magát a subapárna-kő.  
Lenne férfi az oszlop-ág,  
nő a keskeny Tejút-mező.  
Lenne kamasz a sas, a nap  
álmában gyermekes anya.  
Csecsemőkéz akar lenni  
az űr legtisztább csillaga.  
Lenne a huzat sál, az ég  
csillagporos gyermekmosoly.  
Nemesfém-hang kap szárnyakat.  
Édesanya-tündér dalol.

11.

Dobog a hold: az éjszaka szíve,  
vándor botja kopog, vak vándoré.  
Néma a zebra bőre az úton.  
Most kellene vándorolni néma  
batyuval, benne sugaras nappal.  
Most kellene csillagokat rugdosni  
sötétké, gyűrött égen. Szabad  
szél-paripák nyihognak, a jég  
tócsákat szül alattuk. Most kellene  
télbe szaladni, jégcsapokkal sírni,  
nevetni, szállni hóbundás verebekkel.  
Izzad a jég. Dobog a hold: az éjszaka  
szíve. Vándor botja kopog, vak vándoré.  
Most kellene jégvirágot fújni az  
égre, lopni tavaszt,  
zöldet, rügyeset, szépet.

12.

Pillék, kakastoll színűek,  
erdőn nőtt fényes szép virágok,  
szilaj, kékszínű villanások,  
alattatok állok és nézem:  
hogyan suhantok, hogyan értek  
célotokhoz büszkén, serényen.  
Szárnyatokon messzi vidékek  
kicsinyített rajzai állnak,  
ábrái egy semmivélett  
daccal égő kamasz világnak.

13

A délutáni tompaság  
e percben, mint a levegő  
oly nyugodtan ül mindenben,  
nem szaladgál ezüst eső

messzi utakon, réteken.  
Nyugodt a fa, a fű, nem az utca,  
talán nem is a félelem  
sejti a zivatart, csak a bőr,  
mely apró gyöngyöket terem.

14.

Arcnak, bőrnek gyöngyszemeket  
mozdulatlanul ad.  
Levelekkel játszó tündért  
kéz nélkül simogat.  
Árnyék-állatokat  
szerszám nélkül sebesen gyárt.  
Készít motyogó esővel  
szép, könnyű szivárványt.  
Didergő levelek hátát  
ellátja meleggel.  
Gurul, ragyogva vitázik  
vad, őszi szelekkel:  
a Nap, a Nap, a Nap.

15.

Lovasok jöttek: az alkonyat  
fái fejen álltak,  
gyökerüket mutatták  
a nehezedő,  
megnyugvó  
világnak.  
Minden gyökeret eltüntetett  
az este ezután,  
oltott az ég  
sötét köpönyeget,  
csillaggá vált  
minden cseresznye a fán.  
S mese helyett  
tücsökdal hullámozott, vidám,  
térdig gázolt benne  
édesanyám.

16.

Tó a holdat holddal nézi,  
tücskök: sötét rét csibéi  
sírnak, az ég lábai: fák,  
koromba zuhant a világ.  
Lüktet a tó szíve: a nap,  
lett a hét szín újra szabad.  
Kutyaólbán a sötétség,  
nem látja a világ végét,  
ugat, mocomorog, hunyorog.  
Hét szín táncol és mosolyog.

17.

Fölkapják fejüket a halálrasebzett  
madarak, s rügyeket nevetnek,  
a meggyilkolt szarvasok virágot bögnék,  
virágot a tavaszi földnek.

Az élők s a holtak körülállják  
a tél havas, hűvös koporsóját,  
a tavasz belénklopja sejtenként magát,  
hattyúvá bűvöli a tél hideg havát,

s szerelmet ad, óceánt, almazöldet,  
hogy átkaroljuk álmunkban a Földet,  
s tetőtől-talpig békében rajongjunk  
mindannyian, kik télen vacogtunk.

# **Felfejtve titkokat**

## Monológ

Mondta apám ágyamon ülve  
régén, hogy az eső nyelve  
szivárvány. Erre kamasz-erőm  
bolyongott zöld szerelembe.  
Mondta apám, hogy férfifejjé  
faragott szikla mosolygott,  
hol anyák akartak lenni a  
szabadon bűgő galambok.  
Mondta apám, hogy a szabadság  
tengere követelt fészket,  
s hangokat kértek az embertől  
didergő, északi fények.  
Mondta apám, hogy a szirének  
leányok akartak lenni.  
Szivárványhoz kötözve égtem.  
Leányt akartam ölelni.  
Kamaszkorom zöld vize harsog.  
Hallgatom édesapámat.  
Megcsókolja dobogó szívem  
a tenger, madarak szállnak.

## Hegyi séta

Két merev tűlevél között  
szikrázik a hegyi hideg.  
A fenyőfák megfésülük  
anyásán a fellegeket.  
Mohás kövek: subapárnák  
egykedvűsége foglal el.  
Az erdő millió riadt,  
ragyogó porszemmel figyel.  
Ketrebben érzem már magam.  
Milyen magasak a fák!  
Ember vagyok, foglyul ejtett  
egy embertelen, vad világ.  
Tengerként zúg a levegő,  
a tűlevelek: szuronyok,  
megfékezhetetlen erő  
előtt remegek, dadogok.  
Boldogságot kerestem az  
erdőben, szabad lépteket,  
s találtam embergyűlölő,  
égigérő természetet.  
Megsimogatnám a mókust,  
kezem messziről figyel.  
Egy lépésem az őzeket  
villogó dombra kergeti.  
A városba menekülök,  
valamit suddognak a fák.  
Félelmemet elnyeli  
egy emberibb, szelídebb világ.



## Húsvét

A kéz, e rózsaszínű állat,  
öt görbe, gyöngé szarvát  
a feltámadásnak szegezve,  
ügyelt a mozdulatlan testre.  
S akkor megmozdult a láb,  
s a mozdulatlanság  
sebeit újra visszaszerezte,  
ábrándozó tisztaság  
meredt az égi metszetekre.  
A virágbaborult keresztre  
az élő test visszaszállt,  
ég és föld indulatát néhány  
lúktető sebbe rejtve.

## Szívem

1.

Ha veszélyben vagy, morog, ugat,  
megnyúlik hű kutyaként.  
A közöny férges fája alatt  
dübörög Hunyadiként.

Ha vihar ráz nyakadra gyöngyöt,  
s fönt villáin, izmosodik,  
nem esik hasra rabként,  
várja a béke madarait.

Prometheustól kapta tüzet,  
láncos, kegyetlen sorsát,  
magyar mezőtől minden tücskét,  
paripás nyihogását.

Rugalmasságát Proteusztól  
kapta, Pán sípol benne.  
Tornázik. Föláll és leguggol.  
Acélos a fegyelme.

Öt földrész bújik össze benne,  
amikor bizakodik,  
s énekel, mintha anyád lenne,  
álmodban virradatig.

2.

Nem beszél.  
Nem ráncos, eres,  
mint a gyermek tenyere,  
és remeg, mint a halandók keze.  
Fészket ver önnön melegében,  
s kék köteleit rángatja,  
mindig ébren.  
Néha, mint az óriások palotája  
összefolyik az éggel,  
néha, mint a baglyok odva,  
megtelik szeméttel,  
nem beszél,  
dolgozik, robotol szerényen,  
mint a szegények régen.  
Minden dicséretet megérdemel,  
csak a halál altathatja el.

## Árnyak vonalai

Árnyak vonalából  
megformálom arcod képzeletben,  
s e másolt valóságból  
rádismerek, mert nem vagy idegen.  
De mégis a homlokot,  
az arcot nézve,  
jól érzem, kudarc  
agyam építménye.  
Virág vagy, mely él,  
nevet, sir a szélben,  
a napban,  
s nem rút árnyékháló,  
mit agyam épít halkan.  
Árnyak vonalából  
nem áll össze a hit,  
mely eggyé varázsolja  
arcod vonásait.

## Délután

A csendből készül kilépni  
a háttal álló jóbarát,  
ki gyönyörködve tudta nézni  
a kert dolgos vakondokát.

Felédfordul és elköszön,  
érveket hagy maga után,  
magadba mélyedsz és a zöld  
növényeket nézed sután.

A kertben ámuló rigó  
füttye utat tör füledig,  
a nap már alig látható,  
félíg behunyod szemeid.

A csönd a sok-sok szó után  
oly hirtelen szobádba tört,  
kerted sok zöld kis zászlaját  
nézi az álmos, lomha föld.

## Mi, emberek

A gondjaink  
fölbontva mind,  
akár a levelek.  
Mindegyik esténk  
Megfejtethetlen  
számunkra most, még,  
mikor a csenden  
átfut a hőség, az álom,  
mikor elveszti ékezetét:  
fényét a körte,  
s a világ  
lesz oly súlyos és tömör,  
hogy át nem futhat  
rajta a gyönyör,  
mély kútba hullunk  
s hallgatunk,  
mint a vödör a láncon.

## Kis kopott öregasszony

Kis kopott öregasszony  
a tél meg ne fagyasszon,  
a kamra fagyot lehel,  
a tájon fehér lepel,

közönyös fehér szörnyek,  
felhők szállnak fölötted,  
a téli fák agancsok,  
mereven tündökölnék.

Hófehér körmeit a téli  
levegő lebegve nézi,  
válladon súlyos éggel  
küzdesz a fehérséggel.

Kosarad szarvasbogár,  
álmaid fehér pelyhek,  
álmomban komondorként  
húségesen követlek,

szelíden, mintha élnél  
s szuszogásod hallgatva  
fölpislogok a téli  
topogó csillagokra.

## Feledés

Szarkalábak keresik  
a szemet, az egyszerit,  
a szemüveg kilép a tokból,  
gyűjti a szoba porszemeit.

A szobát az örökösök  
átrendezik, szebbé teszik,  
vesztett a fekete, s a barna,  
a piros és a kék az úr.

Megeszik az emlékeket  
a napok, a halott órái  
már nem tudnak járni,  
nézik a győztes, új percekét.

Szarkalábak keresik  
a szemet, az egyszerit,  
körülvessznek egy új szemet,  
a halottat elfelejtik.

## Öregember monológja

A kulcslyukban fény-virág.  
Mozgatja ideges huzat.  
A füzetet lapozza kurta szél.  
A nehéz tárgyak nyugodtak,  
némák. A folyosón hangok.  
Szobámba röpnének.  
Megersimogatnám őket mosolyogva.  
Kurta szél: huzat mozgatja  
hajszálaimat. Becsukom  
az ajtót. Szobám lepkéje  
könnyű. Nyugodt.  
Hallgat a csend.  
Az unokák messze tán  
játszanak.



## Fáradt kezéből...

Fáradt kezéből kifolynak az éjek,  
a dallal könnyített szilaj szövések –  
előtte gyümölcsfák: idősek, mint ő,  
kezének minden ránca oly beszédes,  
mint szeme, e fáradt, halk ragyogást hintő,  
mely előtt utak csillogtak sötéten  
bakancsok alatt, s puskás idők  
vonultak el - megdidergő évek,  
mely előtt lángok, ragyogások,  
falták a féltve őrzöttet, szépet.

Háta meghajlott súlyok alatt,  
edzették nehéz cipelések,  
aztán egyszer csak görbe maradt,  
engedett az idő kemény kezének,  
s a szem egyre többet nézte  
a lentit, a fenti dolgok helyett,  
mosolygó tiszta kék szemébe  
egy-egy sárga folt keveredett -  
a bot már úgy illett a kézbe,  
ha a fáradt láb járta a telet.

Múlt és jelen lépett szövetségre,  
hogyan megvédjék a megtört termetet,  
hitet gyújtottak az asszony szívébe,  
daccal égő eleven hitet.

## Meghalt egy ember...

Meghalt egy ember, nyári  
kánikulákban  
ideges volt, villamosok  
hasznos kígyóiban  
újságot olvasott szerényen.  
Olykor úszott, félt a haláltól,  
gyakran kocogott,  
látta a fekete holdat:  
a gyász egy szemét.  
Hűvös szobában  
gyakran hegedült. Lehet,  
hogyan jó volt, szerette a  
tisztá beszédet,  
feleség-takaróján  
beképzelt szüzek táncoltak.  
Csak ő látta őket.  
Lehet, hogy jó volt, lehet,  
hogyan csak gyenge.  
Erdőkben bolyongott  
nappal, éjszaka  
megcsókolta a földet.  
Mért ölte meg magát?  
Nem tudom.  
Lehet, hogy az emberek  
ellenségei voltak.  
Jobban szerette az  
 eget, mint a rög-szemű  
földet. Nem voltak,  
gyermekai.  
Horkolt szelíden fekete szarvasokon.  
Kuckója a gyász volt.  
Két szemében két  
fekete örvény  
lakott.  
Mért ölte meg magát?  
Ember volt.  
Olykor énekelt, olykor  
csak dadogott, mint  
a tenger.  
Szeme két üveggolyó.  
Otthona szűkszavú föld,  
keresztes, márványos,  
néma. Virágok, koszorúk:  
gyász gyűrűi fölötté.  
Énekelt, az ég dalnoka volt.

Hova lettek...

Hová lettek az öregasszonyok,  
mesélő szemük hova lett,  
megetették a fekete sárkányt  
kérges gyönyörű tenyerükből,  
s madárrá változott a sárkány.

Hová lettek az öregasszonyok,  
itt vannak, itt,  
ne nézz a szemükbe,  
megvakulnak,  
nehogy a hajukra lépjél,  
vigyázz, hosszú a hajuk,  
nagyon hosszú,  
gyönyörű ingeket készítenek,  
megmossák a kezük a hóban,  
megmossák az arcuk a hóban,  
és énekelnek.

Hová lettek az öregasszonyok,  
fekete füst vigyáz a fákra,  
ezüstkosár, fényes kosár  
a Hold,  
krumplik vacognak benne.

## Az öregek hajnala

Vaspelyhek keresik a napot.  
Szivárvány-íjak  
nyílve sszó-tekintete,  
homlokok gyöngyház-ligete  
kering a hajnal tengelye körül.  
Vaspántlikák erdeje forog.  
Az éj iszonyú odvaiban  
füstölő, nagy daganatok:  
tankok gyülekeznek.  
Az öregek, az öregek  
hajnal-aranyban  
forgolódnak.  
Hajszálaik béketollak.

## **Bennetek bízta**

## Bosch szárnyas oltára

Az oltár bal szárnyán a felnőtt  
férfi keresztben függ, halott  
madárcsőrök a vak szögek,  
a sebek véres pikkelyek,  
a kereszt mögött a hegyek  
felhő-terítős asztalok.  
Az oltár jobb szárnyán a  
kereszt feszeng, változna  
vértelen íjjá, komoly  
tanítványok nézik s az anya  
ölében üvegszirmokon  
sarkantyús fagy: gyémántmajom.  
A kereszt feszeng, nyárs-rideg,  
penge-merev a férfítést,  
sebei véres pikkelyek,  
gyémántmajom-ölő szemek,  
csecsemő-ajkak, szótlank.  
Középen aranykeretben  
anyaölben a férfítést,  
a gyémántmajom hófehér  
sátorban gubbaszt egy hegyen,  
nézik a férfi sebei  
elégedetten, mereven,  
pillátlan nagy gyermekszemek,  
kormos, fekete ékszerek,  
tündöklő csillagfej alatt  
elégedett nagy bogarak,  
daganat-néma nagy szemek,  
fölöttük gyémántzokogás  
őriz fehér anyafejet.

## Hölderlin

nem bírom már e néma ragyogást  
csontjaimba akarom ölelni  
vakon a világ minden nyomorát  
kilép testemből egy fehér világ  
semmit sem akarok megnevezni  
farkas-szívet kellene szerezni  
hogy ne űzzenek hófehér ebek  
elhullott sorsom fölött lebegek

## Csontváry

A bölcs szakállár, kavargatta tán.  
Lehet, hogy a tudós még mindig a  
bajszával beszélgetett. Valószínűleg  
kórust alkottak a cilinderes urak,  
s egyetlen hatalmas szájjal megpróbálták  
leköpni a légy hátán lovagló legyet.  
Tudom, hogy a két szerelmes légy egy  
Csontváry-képre szállt. Láttam, hogy az egész  
társaság a két rovarat üldözte a képen  
buzogányokkal, kardokkal, sisakokkal.  
Tudom, hogy a kép dühösebben hullámozott,  
mint a tenger, s nagyobb volt, mint Európa.  
A társaságot talán elnyelte a kép.  
A gyógyszerész valószínűleg egy dombon  
csodálkozott. Lehet, hogy akkora volt, mint  
egy kisgyerek. Tudom, hogy szívében  
hajszálként ragyogott a Tejút,  
s üveggolyóként mosolygott a Föld.



## Bartók

Ki őszen dörömbölni mer,  
és csikorogni szabadon,  
az titán, csak titán lehet,  
az nem fekhét ravatalon.  
Ki őszen idegenbe fut,  
mert fáj neki az itthoni,  
az nem halhat meg egyedül,  
mert zörögni tud, mondani.  
Ki hiszi, hogy a fény örök,  
az nem halhat meg idegen  
ajkak, szívek, szemek között,  
az mindenkié, s úgy örök,  
hogy még a múlt is az övé,  
a romantikus harsogás,  
az úgy lehet a töröké,  
hogy közben bárány is marad,  
s a jelené úgy lehet,  
mint a tökéletes szavak,  
az csikoroghat s szárnyalhat  
egy világ súlyaival is,  
sasosan, büszkén, az teremti  
zenét, mely nem lehet hamis.

## József Attilához

E végtelen megszokássá  
töporodik bennünk az isten,  
s hamuvá lángol bűneinkben,

Lehet egy vers is ég.  
A te versed ilyen.  
Nem tűr sem kerítést,  
sem hálót a szíven.

Csillaggyújtó haragodat  
mi nyeljük, amíg csillagok  
nem lesznek a magyar agyak.

Csodás erőd jelen van ebben  
a súlyos, egykori csendben.  
Párhuzamos tekintetek  
találkoznak a te szemedben.

## Nagy László

1.

Mikor a humor emeli,  
emeli már a ragyogást,  
a halhatatlan szigorú  
elengedheti mosolyát,  
előtte papíron a vers,  
rímtelen, szigorú, remek,  
egyesült a szigorú ész  
és a megváltó szeretet.

2.

Remekmű a költő arca,  
versekbe zárt fény és remény,  
őrzi a költő rengeteg  
arcát seregnyi költemény.  
Mit mondjak még? Azt, hogy a nagy  
vers a halált legyőzheti.  
Bántják most szívemet agyam  
reménytelen közhelyei,  
mert lehunyt szemmel is látom  
a fénnel megtöltött szemek  
előtt röpködő galambot:  
a legyőzhetetlen hitet.

# Requiem

1.

A test bársonyhegedűi,  
csengettyűi pihennek.  
Ritmust dobolva fut a vér.  
Álmodozó ereket  
ringat a néma tenyér.  
Szűkül a szemben, tündéri  
siklás lesz a gyönyör.

A szem patkója  
újra nyugodt kör,  
s két testben először  
siklik két egyszínű ének:  
két patak egyszínű habja.  
Pici gyermekszemek: apró  
csillagok ülnek rajta.

2.

Rajongásod csúcsán  
gombostűfejnyi virág-fán  
elhurcolt teljes léted  
porszemen szállva nézed.

Hattyú mosdik alattad  
árnyékában egy arcnak  
gyöngyös tollait tépve  
fölszáll este az égre.

Este egy fekete szem  
kávátlan mély kútjában  
elalszol dideregve  
tetőtől talpig gyászban.

3.

Talpig fényben a hála,  
szavakat gyötör a nyelved,  
hófehér hallgatásba  
Öltözik minden tetted.  
Szürke, kis pocsolýáid  
mind, mind csillagok lesznek.

4.

Fölsír egy perc kezedben,  
fürödne mosolyodban,  
őrizd majd én helyettem,  
füröszd ezüst folyóban,  
ne hidd, hogy gyermeked, de  
szólj hozzá oly nyugodtan,  
mint hogyha gyermek lenne,  
és gondolj reám aztán,  
reám, ki apja voltam,

5.

Vártam a kertben reád,  
vártam benned,  
mint csőben a sötét,  
virágtalan örömben vártam  
reád,  
s jutalmul félszeg kis mosollyal  
hátamra dobtad  
a férfikor nehéz köpönyegét.

6.

Előtted építi dombjait a tó  
vízből, fényből, mögötted hajladozó  
ágak a szélben. Istenem de jó

lenne most feléd közeledni halkán,  
de úgy, hogy árnyékom ne lásd a habban.  
Te csak ülnél a padon mozdulatlan,

én meg a szemed gyorsan eltakarnám  
és megkérdezném tőled, hogy: ki vagyok?  
Aztán vörös hajadat, mely úgy ragyog  
a járókelők előtt megcibálnám.

Néznének minket oly sokan a járdán.  
Valakinek számárfület mutatnék,  
karodhoz hajolnék, rádmosolyognék,  
sötét szemed ragyogna, mint a kátrány!

7.

Nézem bőröd alatt a tejszínű felhők  
csillagait. Nézem szíved. Fényből  
öntött oszlopokon ülnek szavaid.  
Mégfogni nem tudom őket.  
Arcod arcom alatt.  
Anya vagy. Félek tőled.  
Hogyha egyenesen jársz, hajad  
csillagokat kap az úrtól. Magasabb  
vagy a napnál. Csillagok játékszereid.  
Feketére fested a holdat  
némán, egyedül.  
Felhő-koronád hét sas cipeli.  
Játszótársam voltál. Megnőttél,  
Anya vagy. Éneked tágas, mint a szél.  
Ujjaidon gyermek szavai ülnek.  
Arcod arcom alatt . . .  
Nem félek már tőled, őrzöm az álmod.

8.

Leányt keresek, szépet, meleget.  
Huzatba ülnek néma porszemek.  
Leánynak adnám kezem, melegem.  
Legelteti árnyékát fejem.  
Legelteti árnyékát karom.  
Tüskés szél hajnali papucsom.  
Ne legyek sündisznó, cammogó.  
Legyek hullámokat gyártó folyó.  
Legyek ember. Leányt keresek.  
Szobába zárnak hűvös, vad szelek.

9.

A súlyos hallgatás szövetén  
átragyog itt-ott már a szó.  
Nagy széken ülsz, előtted a fény  
olyan, mint bíborszínű tó,  
mögötte hegyek helyett falak,  
napkorong helyett kis kék lakat.

A súlyos hallgatás szövetén  
átragyog itt-ott már a szó,  
fogaid fehér rejtekén  
tündér bujkál, apró, szerény,  
vörös, mint érett, szép bogyó,  
te úgy hívod, hogy költemény.

10.

Az ég lába piros papucsban.  
Nagyszerű a közérzetem.  
Golyó, repülő nem surran,  
dörög felettem.  
A béke figurái, a babakocsis  
asszonyok nyugodtan mennek.  
A béke napjai, a vasárnapok  
egyformán telnek.  
Kezem árnyéka alatt  
néha ott villog a hajad,  
sok szürke közül fölmagaslik  
egy-egy nagyszerű pillanat,  
s ilyenkor érzem legrosszabbnak,  
hogy messze vagy.

11.

Kemény pillanatban forgolódom,  
előttem néhány szerszám, mögöttem  
a józansággá csituló szerelem,  
kétfelé húz a munka és a csók.

Vasárnap van. A döntés az enyém,  
kitörök a kemény pillanatból,  
megkapom a vágyott ölelést,  
a szék lába nem javul meg attól.

Újból választanom kell, vonz az ágy  
még, de a székláb erősebben üzen,  
mivel azelőtt Ő vesztett csatát,  
munkához látok halkan, csendesen.

12.

Hajnalok simasága  
utaidon csönddé válik,  
gyanakvás, félelem, veszély  
egy-egy magadbapillantásig.

Tárt karokkal bozontos  
reménybe veszve  
képzeletem percre megállít,  
így teszlek mérlegemre.



13.

Egy ajtó becsukódik.  
Nem bilincs csillog a kezeden,  
csak a csend.  
Nem a falakat nézed,  
nem is a kuporgó sarkokat,  
nézel egy szót,  
tudod, hogy mit jelent.  
Szobád falai eltűntek rég,  
a csillogó csend is,  
nem azért, mert elmúlt sok év,  
csak mert a múltba vitt egy álom,  
kukoricaszárak merednek  
zölden az ég felé . . .  
Nem nézed őket, nem nézed  
tovább a múltad - kinyílik lassan  
az ajtó mögötted,  
s nézel egy arcot.  
Nem hallod úgy,  
hogy fönt a csillagok zörögnek,  
csak tudod, hogy  
boldog szavak jönnek.

14.

Lassan sárgul a pillanat,  
lehull, a szögről leakasztják  
a kabátot,  
varjúk raja károg,  
cipelik a málhát  
a felhőleányok.

Egér fut végig a szobán,  
zajától lesz teljes a magány,  
arcok jönnek, mennek  
test nélkül, biztonságosan  
- álmodom - csöndesek,  
rámmosolyognak  
barátságosan.

15.

Első pillanatod  
volt a legszebb,  
két marokkal  
szórtad a csendet,  
s a sírást.  
Fölötted Ősök  
nézik egymást.  
A tűnődő házfalak  
lassan vitorlát bontanak.  
Első pillanatod  
volt a legszebb.  
Később került csak eléd a fátyol,  
mikor ittál a magasságból.

16.

Hogyha élnél, játszanék veled Anna.  
Ülnénk szállni jókedvű madarakra.  
Forr a hold. Hét csecsemő figyeli.  
Utadon Anna  
korsós asszony: édesanyád keresi  
ránctalan, szép álmaidat fény-ingben.  
Kormos holdba röppen a gyász. Kráterben  
izzik a testem?  
Ugrál a hold: vak, jeges úr varangya.  
Kolomp sír, vagy a temető harangja?  
Gurul a nap. Meghal az élő ember.  
Sírjak-e Anna?

Nem bújok kitalált Istenbe, a halált  
látom kóbor eben. Kacag a szerelem.  
Száll anyaének füre, gyöngyösre, gyönyörűre.  
Ágakon te kacagsz. Félálomban szaladsz.  
Szerelem-köpönyegben Anna élsz a szívemben.  
Éneked magasít. Madarak szavaid.

17.

Utolsó percem  
folytatása légy.  
Vedd át a helyem,  
mint képét a kép.

Nekem a tilalmak: sebek.  
Be nem hegedők.  
Tudd meg, hogy érted rettegek.  
Adj hitet, erőt.

## Hegyi beszéd

Felejtsetek el az álmot,  
tagadjátok meg  
rekedt hangon  
a véretekben forró  
tisztaságot és siessetek  
a leveleket  
szaggató patakhoz,  
a csillagokat  
ringató hosszú  
ágyhoz, mert  
ti vagytok a  
kísértések,  
az angyalok  
és a lángok,  
mondjátok ki  
az Áment, de  
ne féljeteK,  
Isten szavait  
fonjátok koszorúba,  
fonjátok koszorúba  
leglelkesebb  
szavaitokat  
és váltsátok  
meg a világot,  
váltsátok  
meg nélkülem  
vagy velem  
együtt.

## Utószó

Ha annyit mondanék róla, hogy kedves fiatalember volt, rosszul fogalmaznék. Nem kedves volt; több is, kevesebb is. Ember sohasem jellemezhető egyetlen szóval, különösen ha személyiség, ő pedig az volt; kiforratlan, ellentmondásokkal teli, de személyiség. Nehéz természet, ahogy mondani szokták, tele lassan oldódó s mindig megújuló feszültségekkel; ezért is alakult látszatra egyszerű élete olyan meglepő fordulatokkal, ezért ért véget útja olyan különös, már-már abszurd körülmények között, s - főként - ezért is lett költő. A versírásban találta meg az igazi feloldódást, az elmondás, a kibeszélés megkönnyebbülését, az alkotás örömét - és az újabb kínlódások forrását.

Gyanútlan nyíltság és magabiztosság jellemezte már azt a módot is, ahogy fölhevített és közölte, hogy halaszthatatlanul fontos közügyben akar velem beszélni. A közügy egy füzetnyi vers volt, pontosabban; költemény, a szó kicsit romantikus, kicsit fellengző, de mindenképpen komoly, szívvel és meggyőződéssel hitelesített értelmében. A költemények érdekesek voltak, de érdekesek is, kezdők, de kezdeményezők is, kicsit keresettek, de tele a keresés, kíváncsiság őszinte buzgalmával. Költetni annyit jelentett számára, mint a kibontott csírájú, ölkben egy-egy ősi, elhomályosult képet rejtő szavakból oly módon újraformálni az életet, ahogy az legfeljebb megsejthető, megálmodható, újrakezdhető. Korai versei ezért is eléggé alaktalanok s némileg bőbeszédűek voltak. Egy naiv, a világra rácsodálkozó lélek akarta bennük formába önteni vágyait és emlékeit, benyomásait és szándékait. Nem sugallatokat akart közvetíteni, hanem a nyelv elemeiből egy-egy érdekes, újszerű szervezetet létrehozni; ahogy a modern poétikák mondanák: objektív verseket írni. Egyszerre örült annak, hogy belemerülhet a szavak végtelen tengerébe, és annak, hogy a maga kedvére evezhet a gyorsuló-lassuló, sejtelmesen megzavarodó és kristályosra tisztuló őselemen. Nem akart „fáklya-lélek”, „szentírás-patak” lenni: a költészet maga érdekelte, az örök alakváltozásból kiemelt, ki-merevített, újraéledő s egybemosódó képek zuhataga, egymásra épülő boltozatai. Nem annyira a nyelv zeneisége, mint inkább tartalmassága vonzotta; a ritmus szabályosságára, épségére keveset adott, bár tudta, hogy lényegbevágó különbség van a próza és a vers között. Bennem legalábbis sajátos, néha túlbujánzó, néha kicsit bolondos látomásvilága keltett figyelmet; ennek megfigyelmezésére, tömörítésére, áttekinthetővé tételére biztattam. Arra, hogy költeményei áradásukban is szabályozottabbak, eredetiségükben is közérthetőbbek, mozgalmasságukban is megszerkesztettebbek legyenek. Kezdetben körömszakadtáig védte ugyan a költészet logikán túli vagy inneni gondolatmeneteinek, építkezésmódjának igazságát, tehát jogosságát, de aztán kezdte megsejteni a költészet sajátos, nem az ésszerű logika szerint ugyan, de mégis érvényesülő rendjének sugárzását. Úgy éreztem, hogy mustosán forrongó személyisége is tisztul, ülepszik, rendezettebbé válik. Lassan gyarapodó sikerei is ezt segítették elő. Időről időre beszámolt apróbb-nagyobb eredményeiről, elhozta új, jónak tartott munkáit. Figyelmeztettem rá, hogy a megjelenés még nem igazi lovaggá ütés. Ezzel tisztában is volt, a tehetségtelen, de sikeres kezdők szokásos önhittsége hiányzott belőle; megtanultam becsülni szívósságát amellyel pályáját építette következetességet, amellyel megőrizte s továbbfejlesztette, amit elért, a naiv céltudatosságában is gyengéd és emberséges szorgalmat, amellyel egyre tágasabbá és erőteljesebbé tette a maga költői tenyészetét. Versei tömörebbé váltak, képei valószerűbbek, körvonalasabbak lettek, ritmusa tagoltabb, egyneműbb, folyamatosabb. Mivel egyre ritkábban jelentkezett, úgy gondoltam: megtanult már a saját lábán s a maga útján járni: fölszabadult. Versei, amelyek közül egy-egy nyomtatásban is megjelentet azért elküldött, azt bizonyították, hogy megtanulta a mesterség fő szabályait, s hogy - ami a fontosabb - nem a könnyű sikert keresi; megdolgozik a jó költeményért. Költői pályája fiatal életével együtt váratlanul, tragikus hirtelenséggel szakad meg. Megdöbbenéssel és mély sajnálattal értesültem haláláról. Jólesik, hogy szülei válogatott verseinek közreadásával kívánnak emléket állítani neki.

Hogy igazi, jelentős költő lett volna-e belőle, ki tudná megmondani? Ismerünk a világirodalomban jelentős életműveket, amelyek az övénél még rövidebb pályán jöttek létre magasra tornyozta őket a kor, a jó körülmények, s az idő koptatásai sem kezdték ki őket. Ezek nagyreszt vulkáni kitörések emlékei, ő pedig nem vulkáni alkat volt, hanem inkább építkező, szívós kitartással tevékenykedő. Jó készségeket kapott, s amit létrehozhatott, azt ígérte, hogy az épület, amit emel, figyelemre méltó lesz Komoly ígéret volt, túl korán törött össze. Nagy kar érte. De a töredék is, ami megmarad utána, érdemes rá, hogy megbecsüljük

*Keresztury Dezső*

